

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. V. Argumenta contendentia aquam non converti immediatè in
sanguinem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

IV. *Vtrius ostenditur Innocentium hoc loco docere aquam ante consecrationem in calice manentem transire immediatè in sanguinem.*

Deinde vel sequitur Pontificem definitivè sententiam illam philosophicam, nempe aquam priùs converti in vinum, quod tamen nullus dicit, cum illa sententia adhuc sit inter Philosophos controversa, imò eam Aristoteles non solum nunquam docuit, sed expressè negavit lib. primo de Generatione, cap. decimo, textu octogesimo nono, ut ostendit Coninck quæst. septuagesimâ quartâ, art. octavo, dub. unico, numero centesimo septuagesimo octavo: vel solum ait Pontifex aquam converti in sanguinem si priùs transeat in vinum, & hoc est nihil dicere, cum de eo nemo dubitet, nec dubitare possit, ut ostensum est, imò ipse Innocentius libro quarto de mysteriis Missæ, capite undecimo, apertè supponere videtur aquam immediatè transire in sanguinem, nam in Sacramento, inquit, est trinitas specierum, nempe panis, vinum, & aqua: unde verisimile est eum in hac definitione conformiter ad doctrinam à se alibi traditam processisse.

V. *Ex factis Christi probatur aquam illam transire immediatè in sanguinem.*

Tertiò idem probatur ex factis Christi, à quo aquam fuisse per consecrationem immediatè in sanguinem convertam, longè videtur probabilius: & imprimis nullus, opinor, dicit aquam mansisse in calice à Christo consecrato, ergo debuit immediatè converti in sanguinem, cum Patres aquam illam adeo modicam fuisse nunquam inducent, imò Christum juxta communem usum aquam vino tunc immiscuisse verisimilius est; unde multis post annis consuetudo erat in Ecclesiâ, ut duæ partes essent vini, tertia aquæ, quem morem in Germaniâ in usu fuisse constat ex canone decimo nono Concilii Triburienfis ibidem, anno 895. celebrati.

VI. *Ex quamora inter admixtionem aquæ, & consecrationem à Christo factam intercessit.*

Quòd verò exigua etiam mora inter aquæ admixtionem & consecrationem à Christo factam intercesserit, probatur tum ex liturgiâ Sancti Basilii, in quâ sic habetur: *Similiter calicem vini nativè vite postquam convenerunt accepit, miscuitq; aquis, gratias egit dicens, &c. tum ex liturgiâ Sancti Jacobi, ubi dicitur: Similiter postquam convenerunt accipiens calicem, & permiscens ex vino & aqua, & afficiens in calum ac ostendens tibi Deo Patri, gratias agens, sanctificans, benedicens, implens Spiritu Sancto, dedit nobis dicens: Hic est, &c. ex quibus constat continuata actionum serie hæc omnia à Christo fuisse præstita, qua de causa, ut notant aliqui, Evangelistæ referentes factum Christi, ubi dixissent eum accepisse panem, &c. dum ad sanguinis consecrationem veniunt, non dicunt eum accepisse vinum sicut priùs dixerant accepisse panem, sed accepit, inquit, calicem, ut utrumque quod includebatur, comprehenderetur.*

VII. *Frequenter contingit ut aqua tempore consecrationis, necdum sit in vinum conversa.*

Quartò probatur; frequenter enim necessariò manet aqua tempore consecrationis, ut patet quando Sacerdos jamjam consecraturus recordatur se aquam non immiscuisse, quam proinde tunc apponere debet, & statim consecrare, deinde si in consummatione advertat aquam loco vini in calice fuisse, tunc debet vinum sumere, & admiscens aquam consecrare. Imò nunquam videtur curasse Ecclesiâ utrum aqua fuisset priùs in vinum conversa, ut patet ex Concilio Triburienfi supra citato, ubi tertia pars dicitur posse esse ex aqua: & ex Honorio tertio, qui Innocentio successit, hic enim capite *Pernitiosus de celebratione Missarum*, præcepit ut juxta consuetudinem Ecclesiæ plus vini quàm aquæ in consecratione adhiberetur, ergo illo tempore solum erat omnibus curæ, ut plus vini esset in calice,

quàm aquæ; ac proinde moraliter loquendo non poterat in vinum ante consecrationem converti, præsertim si vinum erat tenue.

Quod autem jam modicissima aqua admisceri solet, non est ut priùs convertatur in vinum, sed primum factum est ut significetur summa majestas & excellentia Christi super populum Christianum, ut Patres indicant, & habetur in Concilio Triburienfi.

VIII.

Cur jam in Missis modicissima aqua admisceatur vino.

Ideo verò miscetur aqua aliquo tempore ante consecrationem, quia cum eo tempore fiat oblatio materiæ consecrandæ, convenientius videtur ut tunc tota materia offeratur simul, quàm ut sigillatim postea per se offerretur aqua: sicut etiam tunc hostiæ pro iis qui in fine Sacri sunt communicaturi offeruntur. Ideo autem inter offertorium & consecrationem aliquod temporis intervallum intercedit, quia conveniens fuit ut ritus aliqui & cæremoniæ super materiam oblatam ante consecrationem exercerentur, & orationes diversæ super eandem funderentur.

IX.

Quam ob causam aqua aliquo tempore ante consecrationem miscetur vino.

Deinde, communem omnium sensum fuisse in Ecclesiâ aquam non converti in vinum priùsquam convertatur in sanguinem, constat ex Gregorio monacho apud Baronium anno 1188. qui scribens ad Episcopum Albanensem tunc vicarium Pontificis, ait se in Galliam reversum novam apud aliquos ventilatam quæstionem invenisse, Utrum scilicet substantia aquæ in calice cum vino mixtæ similiter cum eodem vino in sanguinem convertatur. In hac controversiâ quidam aiebant converti immediatè in sanguinem simul cum vino, alii vinum quidem converti, sed aquam manere immutatam, ubi utraque opinio supponebat aquam tempore consecrationis manere non convertam in vinum, alioqui nullus fuisset locus controversiæ.

X.

Companis omnium in Ecclesiâ sensus fuisse videtur, hanc aquam immediatè converti in sanguinem.

Imò eo tempore moraliter loquendo semper aliquid saltem aquæ manebat tempore consecrationis non mutatum in vinum, cum non diu esset ante tempora Honorii tertii, quando, ut vidimus, id solam curæ erat ut plus vini tempore consecrationis esset in calice, quàm aquæ. Subjungit Baronius: *Quid autem rescripserit ad petitam consultationem Cardinalis Episcopus Albanensis, non invenimus, sed aliud rescribere non potuisse certum est, quàm quod credidit & custodivit semper sancta Romana Ecclesiâ, nimirum, aquam simul & vinum transsubstantiari in sanguinem Christi: Hæc ille.*

XI.

Eo tempore semper aliquid aqua manebat non convertum in vinum.

SECTIO QUINTA.

Argumenta contendunt aquam non converti immediatè in sanguinem.

OBJECTS primò Sanctum Thomam quæst. septuagesimâ quartâ, art. octavo, ubi dicitur videtur aquam converti in sanguinem, ita tamen ut priùs convertatur in vinum. Respondetur, asserere quidem hoc Sanctum Doctorem, & addere posse eam in vinum converti, & propterea expedire ait modicam tantummodo aquam admisceri, ut in vinum convertatur; nunquam tamen affirmat Sanctus Thomas non posse aquam in sanguinem converti, nisi priùs convertatur in vinum; imò in variis hujus quæstionis articulis contrarium non leviter insinuat. De mente tamen

I.

Obijctis: Dicere S. Thomam aquam ita converti in sanguinem, ut priùs convertatur in vinum.

tamen Sancti Doctoris plura dicuntur infra in fine Sectionis.

II. *Objic. Dicere Concilium Florentinum vinum esse materiam hujus Sacramenti, ergo aqua non est.*

Objicies secundò Concilium Florentinum dicens materiam hujus Sacramenti esse vinum cui aqua miscenda; ergo juxta Concilium solum vinum est materia consecrationis, cum de eo tantum, non de aqua affirmet esse materiam Sacramenti. Confirmatur: Christus enim non præcepit aquam vino admisceri in calice consecrando; ergo non est fundamentum dicendi ipsum instituisse eam pro materia hujus Sacramenti.

III. *Resp. Concilium verbum illud innuere aquam esse materiam hujus Sacramenti, non solum, sed vino mixtam.*

Ad argumentum respondetur ex verbis illis satis constare Concilium includere aquam in materia hujus Sacramenti, non tamen solum, sed vino mixtam. Ratio autem cur rem hanc eo loquendi modo exprimat, est ut significet vinum esse materiam necessariam, aquam verò, quamvis vino mixta, sit materia sufficiens, non tamen esse de necessitate Sacramenti, sicut est vinum.

IV. *Ad confirmationem dico, sicut secundum omnes circa materiam corporis instituit Christus solummodo panem in genere, abstrahendo ab eo quòd habeat sibi admixtum fermentum, salem, &c. ita etiam pro materia sanguinis instituit vinum, sive purum, sive aqua mixtum & usuale. Adde, quod Christus verbo non fecit, fecit exemplo, nam ut Sectione præcedente vidimus, in primâ Sacramenti hujus institutione, aquam vino miscuit, eamque statim consecravit.*

Ad confirmationem dico, sicut secundum omnes circa materiam corporis instituit Christus solummodo panem in genere, abstrahendo ab eo quòd habeat sibi admixtum fermentum, salem, &c. ita etiam pro materia sanguinis instituit vinum, sive purum, sive aqua mixtum & usuale. Adde, quod Christus verbo non fecit, fecit exemplo, nam ut Sectione præcedente vidimus, in primâ Sacramenti hujus institutione, aquam vino miscuit, eamque statim consecravit.

V. *Objic. Innocentium III. nullam opinionis nostræ fuisse mentionem, ergo eam non deservit.*

Objicies tertio non potuisse Innocentium definire, quod nos eum definivisse dicimus, nempe aquam immediatè transire in sanguinem, sive priùs convertatur in vinum sive non, cum nullam hujus opinionis mentionem fecerit. Respondetur secundam sententiam à Pontifice relata duas partes complecti, nempe aquam converti in sanguinem, ita tamen ut priùs convertatur in vinum: quoad unam ergo partem, nempe quod aqua transeat in sanguinem amplectitur istam sententiam, modum autem, quæ est secunda illius pars carpit & rejicit, ut supra vidimus. Cum ergo dogmaticè hic loquatur Pontifex, absolute dicit abstrahendo ab opinionibus aquam converti in sanguinem, sive priùs convertatur in vinum, sive non.

VI. *Objic. Catechismus Romanum affirmari modicam aquam infundendam esse, quod Ecclesiasticorum scriptorum sententia & iudicio aqua illa in vinum convertatur. Respondetur, quoad mentem Ecclesiasticorum scriptorum satis constare ex dictis, cum & in Concilio Triburiensi, & decreto Honorii III. appareat, vel non multo plus vini appositum olim fuisse, quàm aqua, vel saltem tertiam partem fuisse aquam, unde tota converti in vinum tam parvo tempore non poterat. Imo ex Gaufrido Monacho patet hunc non fuisse eo tempore sensum Ecclesiæ, ipseque Innocentius modum illum carpit potius, & rejicit, quàm probat. Denique Patres omnes supra citati dicunt aquam cum vino in sanguinem converti: ac proinde Theologi, qui Catechismus illum composuerunt, explicandi sunt de conversione late sumpta, quoad apparentiam externam, & quoad denominationem vini prædominantis in illo mixto. Et sanè præstat eos hoc modo explicare, quàm dicere eos Patribus omnibus contradixisse. Certè eò minorem habet auctoritatem hoc eorum testimonium, quòd nitatur auctoritate Honorii Capite perniciosus, quem dicunt affirmare secundum consuetu-*

Objicies quartò: in Catechismo Romano de Sacramento Eucharistia, numero decimo sexto affirmari modicam aquam infundendam esse, quod Ecclesiasticorum scriptorum sententia & iudicio aqua illa in vinum convertatur. Respondetur, quoad mentem Ecclesiasticorum scriptorum satis constare ex dictis, cum & in Concilio Triburiensi, & decreto Honorii III. appareat, vel non multo plus vini appositum olim fuisse, quàm aqua, vel saltem tertiam partem fuisse aquam, unde tota converti in vinum tam parvo tempore non poterat. Imo ex Gaufrido Monacho patet hunc non fuisse eo tempore sensum Ecclesiæ, ipseque Innocentius modum illum carpit potius, & rejicit, quàm probat. Denique Patres omnes supra citati dicunt aquam cum vino in sanguinem converti: ac proinde Theologi, qui Catechismus illum composuerunt, explicandi sunt de conversione late sumpta, quoad apparentiam externam, & quoad denominationem vini prædominantis in illo mixto. Et sanè præstat eos hoc modo explicare, quàm dicere eos Patribus omnibus contradixisse. Certè eò minorem habet auctoritatem hoc eorum testimonium, quòd nitatur auctoritate Honorii Capite perniciosus, quem dicunt affirmare secundum consuetu-

dinem rationabilem Ecclesiæ generalis longè plus vini quàm aquæ adhibendum esse, cum tamen particula longè non reperitur in illo decreto, sed solum quod plus vini quàm aquæ debeat adhiberi.

Objicies quinto Concilium Tridentinum sessione decima-tertiâ, canone secundo, ubi definit substantiam vini converti in sanguinem, nullâ factâ mentione aquæ. Respondetur, Concilium ibi solum agere contra hæreticos negantes ullam fieri conversionem in corpus & sanguinem Christi, unde hoc satis erat ad intentum Concilii; licet ergo nullam faciat aquæ mentionem, non tamen propterea damnat eos, qui asserunt aquam converti; sic enim damneret Patres, qui unâ voce affirmant aquam cum vino in sanguinem converti. Secundò dici potest per vinum intelligi ea omnia, quæ concurrunt ad vinum usuale componendum, ex quibus vinum juxta communem hominum usum & acceptationem est aqua, juxta illud Sapientia nono, *Comeditis panem meum, & bibite vinum quod miscui vobis*; non tamen est necessarium ut singulæ partes sint vinum, sicut nec singulæ partes Christismatis sunt Christisma, Balsamum enim Christisma non est, licet totum ex oleo & Balsamo resultans sit Christisma. Hoc etiam modo intelligendi sunt Patres, si qui dicant materiam consecrationis esse vinum; nec enim aliud vinum possunt requirere, quàm illud quòd consecravit ipse Christus, quod valde verisimile est, dum illud consecravit, fuisse aquam mixtum.

Objicies sextò idem Concilium eodem loco dicens, ita panem converti in corpus, & vinum in sanguinem, ut tantum maneat species panis & vini, sed in nostrâ sententiâ manent etiam species aquæ; ergo contradicit Concilio. Respondetur, Concilium quando dicit manere tantum species panis & vini, solum vult, non manere illorum substantiam, sed tantum species, seu accidentia, ita ut ly tantum solum excludat substantiam panis & vini, non alias species. Et hoc modo ab omnibus explicari debet Concilium, nam certum est aliquando manere aliquid præter species panis & vini, ut cum consecratio immediatè sequitur mixtionem. Fortè tamen Concilium per vinum & species vini intelligit vinum mixtum, & usuale, cui aliquid aquæ solet admisceri.

Objicies septimò Concilium ibidem canone tertio, ubi definit sub singulis speciebus partibus separatione factâ manere totum Christum, ergo si separatim species aquæ adhuc sub illis manebit totus Christus; ergo & aqua sola est materia apta consecrationi. Quicquid sit de priori parte hujus objectionis, negatur ultima consequentia; sic enim licet anima separata retineat characterem Baptismi, aut Sacerdotii, quem habuit impresum dum erat unita corpori, non tamen sequitur posse illi, dum separata est à corpore, characterem imprimi: sic etiam licet aqua mixta vino sit materia consecrationis, non tamen sequitur esse materiam quando per se sumitur à vino separata.

Quoad primam verò partem objectionis Pater Coninck & alii putant mansurum Christum sub speciebus aquæ separatis, idque ob hanc auctoritatem Concilii. Alii tamen negant, quia aqua non est materia hujus Sacramenti nisi mixta vino: unde licet species aquæ hoc modo separatæ non corrumpantur substantialiter, corrumpuntur tamen in ratione materiz hujus Sacramenti, sicut licet vi ignis multum aquæ è farina exhaletur dum coquitur panis, multi tamen dicunt aliquid aquæ

VII. *Dicit: Concilium Trid. definire vinum converti in sanguinem, nullâ factâ mentione aquæ.*

VIII. *Dicit: Asserere Concilium non conversionem non manere nisi species panis & vini.*

IX. *Objicet: Dicit Concilium Tridentinum, sub singulis speciebus partibus, separatione factâ, manere totum Christum, ergo & sub speciebus aquæ.*

X. *Dicunt alii qui mansurum Christum sub speciebus aquæ separatis.*

aque in pane cocto manere, & consequenter sub speciebus aquæ illius manere corpus Christi. Inò affirmat Suarez, & alii plurimi, massam farinæ aquâ mixtæ necdum coctam, non differre specie substantiali à coctâ, & tamen si separaretur aqua illa à farinâ, non maneret sub illius speciebus Christus.

XI.
Ad locum Concilii numero nono citatum dicitur, loquitur illic Concilium contra hereticos dicentes totum Christum non esse sub singulis speciebus.

Ad Concilium dici potest loqui solùm contra hereticos affirmantes eum qui alteram tantùm speciem sumeret, aut etiam minimam illius particulam, non tantum fumere quantum alter, qui utramque speciem sumit, contra quos definit Concilium sub singulis particulis separatis manere totum Christum, ita tamen ut maneat species panis & vini, quod non contingit, si aqua vel à farinâ, in pane, vel à vino in calice separetur. Loquitur etiam Concilium de separatione humano modo factâ, humano autem modo non potest fieri separatâ, quin aquæ species semper maneat quicquid arte fieri posset in aliquo casu metaphyfico.

XII.
Dicitur: Ergo si aliquid mellis, vel aliud hujusmodi esset mixtum vino, converteretur in sanguinem.

Objicies octavo, hinc sequi quidvis vel vinò vel panis admixtum, esse materiam consecrationis: unde si in calice esset aliquid mellis, aut aquæ rosacæ, vel aliud hujusmodi, consecraretur, & sub illius speciebus mixtis speciebus vini maneret Christus. Dicunt aliqui, non quamvis aquam, sed illam solam, quæ secundùm cæremoniam Ecclesiæ in altari miscetur vino, esse materiam consecrabilem: unde si mixtio aquæ fieret antea in dolio, non converteretur, inquit, aqua illa in sanguinem Christi, esto tempore consecrationis maneret in calice. Alii asserunt quicquid est liquidum in calice cum majori parte vini mixtum converti simul cum vino in sanguinem: ita expressè Alanus. Unde ait, si aliquid mellis, aquæ rosacæ, &c. esset in calice, convertendum in sanguinem.

XIII.
Probabilius videtur illud omne quod ad panem usuale, & vinum usuale consecrandum adhiberi solet, converteri in sanguinem, non alia.

Si tamen cuiquam prior modus respondendi nimis arctus videatur, & hic Alani nimis latus, mediâ viâ procedere poterit, & dicere illud omne quod solet ab hominibus passim adhiberi ad panem usualem consecrandum, & vinum usuale, esse materiam consecrationis, alia verò quæ vel consultò vel casu admiscerentur, non converti in corpus & sanguinem Christi, idque licet in tam parvâ parte admiscerantur, ut compositum ex illis possit simpliciter & absolute dici panis aut vinum. Unde in pane fermentato fermentum illi admixtum est materia consecrationis cum sit id quod per se ab hominibus admisceri solet ad panem usualem consecrandum. Quod etiam de aquâ quæ in exiguâ saltem quantitate in pane recenter cocto interdum manet, dicendum est: cum etiam ad vinum usuale admisceri ab hominibus soleat aqua, consequenter aqua illa est materia consecrationis. Panis itaque usualis est vel azymus vel fermentatus, ac proinde uterque est materia, licet non necessaria, at sufficiens hujus Sacramenti. Vinum etiam usuale est vel purum vel aquâ mixtum; sicque utrumque est materia sufficiens, neutrum materia necessaria.

XIV.
Mens S. Thomæ hæc in parte est incerta.

Quoad mentem Sancti Thomæ nonnulla dicta sunt supra: non ergo est dubium quin obscurius loquatur; in quarto enim, dist. undecimâ, art. quarto, in argumento *Sed contra* supponere videtur aquam ante consecrationem semper transmutari in vinum; quod etiam insinuare videtur tertiâ parte, quæst. septuagesimâ quartâ, articulo octavo. At verò quæst. septuagesimâ quartâ, articulo sexto, in argumento *Sed contra*, & in cor-

pore docet ex Alexandro Papa in Epistolâ ad omnes orthodoxos, inter Missarum solemnias in calice Domini offerri (id est consecrari, ut supra vidimus ex Tridentino) non vinum tantum, nec aquam tantum, sed vinum aquâ permixtum. Deinde ad secundum dicit hanc esse aquam refectio- nis, quod tamen dici non posset, nisi sub illius speciebus esset sanguis Christi. Item articulo octavo ait nihil aquæ manere debere in calice post consecrationem; quia totum adorari non posset adoratione latræ: At certum est aliquando totam aquam non posse converti prius in vinum, ut eum immediatè ante consecrationem miscetur, ergo debet transire immediatè.

Quando ergo dicit Sanctus Thomas aquam prius converti debere in vinum quàm in sanguinem, intelligi potest de conversione quoad im- mutationem quandam, quæ vocari solet conversio humana, seu in ordine ad sensus hominum. Certè licet mens Sancti Thomæ sit hæc in parte aliquan- talum dubia, negari tamen non potest quin San- cti Patres clarius loquantur pro nostrâ sententiâ, quàm Sanctus Thomas pro contrariâ.

XV.
Quo modo explicari possit S. Thomæ, dum dicit aquam prius mutari in vinum.

SECTIO SEXTA.

De Præsentia, Quantitate, & Determinatione Materie.

QUOD præsentiam materiæ, certum est de- bere esse moraliter præsentem: quando au- tem sit moraliter præsens, relinqui debet com- muni hominum judicio, nec certa aliqua regula assignari potest. Soto affirmat non esse dubium si sit intra decem passus, quin consecrari possit; si autem non sit intra centum, certum esse aut non posse. Debet ergo materia esse sensibilibiter præ- sens, non quidem ita ut sensu aliquo percipiatur, cum & cæcus consecrare, & hostiæ etiam in pixi- de clausâ consecrari possint, sed ita ut quantum est ex situ & distantia sensu percipi queat; hoc enim sufficit, ut verificari de eâ possit pronomen hoc, si tamen aliquam de eâ notitiam habeat.

I.
Certum est materiam esse debere moraliter præsentem.

Materia à tergo posita consecrari non potest, Sacerdote more consueto ad altare stante; nisi vel eam contingat, vel unam moraliter faciat cum materiâ ante oculos positâ. Nec consecrari pos- sunt hostiæ, inter quas & Sacerdotem paries est interjectus, aut sub niappâ altaris, cum non sint appositæ in aliquo ad eas continendas, & Sacer- dotti ad hoc munus præsentandas destinato: in quo est differentia de hostiis aut vino in pixide aut ca- lice recto; quando enim hoc modo apponuntur, facile percipere possunt audientes, eum detali re loqui, non autem quando priori modo.

II.
Possitne ma- teria à tergo posita con- secrari.

Materia cujusvis magnitudinis consecrari non potest, ut affirmant omnes contra Vasquez, sed solùm pars, quæ est præsens sacrificanti, tota au- tem illa materia, si protenderetur ad aliquot mil- liaria non posset dici præsens, sicut modò non est nobis præsens totus aer usque ad cælum, vel sphæ- ram ignis, nec homini in litore ambulanti præ- sens est totum mare, alioqui dicere quis posset, partem illam terræ, quæ est apud Antipodas, esse nobis præsentem. Nullæ ergo partes sunt præ- sentes, nisi quæ sunt propinquæ.

III.
Moles cuius- cunque mag- nitudinis non potest consecrari, sed tantam partem qua censetur Sacerdoti propinqua.

Quoad parvitatem, nullâ pars tam parva est, in qua post consecrationem separatâ non maneat totus Christus, non tamen potest quævis minima particula

IV.
In quavis minima he- stia parti-